

Arrest

nr. 118 460 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat N. MALLANTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 juni 2005, dient op 14 juni 2005 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De asielaanvraag wordt afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2005. Het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze beslissing wordt door de Raad van State bij arrest met nummer 201.999 van 17 maart 2010 verworpen.

1.3. Verzoekster dient op 29 augustus 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 10 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Tirana en bent u Albanees staatsburger. Op 14 juni 2005 vroeg u samen met uw partner [A. T.] [O.V. ...] in België een eerste maal asiel aan. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 21 november 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep tot nietigverklaring werd door de Raad van State verworpen. In 2007 keerden u en uw partner naar Albanië terug. Na uw asielaanvraag in België vernam u dat uw partner en zijn familie reeds sinds 1997 in een bloedvete waren verwickeld. De vader van uw partner [G. T.] [O.V. ...] en van zijn broer [K.] was sinds de oprichting ervan lid van de Democratische Partij. In die hoedanigheid ontving hij geregeld bedreigingen. In 1997 werd uiteindelijk zijn zoon [K.] vermoord door [S. S.], gelinkt aan de Socialistische Partij. Onmiddellijk daarna vermoordden uw partners vader, uw partner zelf en zijn zus uit wraak [S.]. Hierna verlangde de familie [S.] bloedwraak. Na uw terugkeer uit België werden jullie mondeling bedreigd, vooral door [S.'s] zus [H. K.], en dienden jullie uit voorzorg zoveel mogelijk binnen te blijven. Er werd zelfs in het kader van deze bloedvete een keer op jullie woning geschoten door onbekenden. De politie kon de daders echter niet vatten. Na de visumliberalisering besloot u - u was toen zwanger - in december 2010 Albanië te verlaten en op familiebezoek naar België te gaan. U bleef omwille van uw problemen in Albanië uiteindelijk bij uw familie en beviel hier van uw tweede dochter, die ernstige medische problemen heeft, intussen onderhield u contact met uw partner die u af en toe vanuit Albanië kwam opzoeken. Zo vernam u onder meer dat hij problemen kende met [E. Q.], [X. Q.], [A. H.] en [Q. X.]; de aard en de oorzaak van deze problemen kende u echter niet. Bij de parlementsverkiezingen van juni 2013 werkte uw partner als security voor [M. F.], kandidaat voor de Democratische Partij. U vernam dat Mhill Fufi in een schietincident betrokken raakte en dat [G. G.] hierbij het leven liet. U had er geen idee van of uw partner hierbij betrokken was. In augustus 2013 kwam de politie van Grâce-Hollogne naar uw woning in België met de boodschap dat uw partner door de Albanese autoriteiten wordt gezocht. U wist niet waarom hij precies werd gezocht. U kon louter vermoedens opperen. Zo dacht u onder meer aan een link met zijn activiteiten als security van [M. F.]. U kreeg schrik en vreesde dat, indien uw partner iets had mispeuterd, u en uw dochters slachtoffer zouden kunnen worden van wraak. Daarom vroeg u op 29 augustus 2013 een tweede keer asiel aan. U verklaarde tevens de familie [S.] en [E.], [X.], [A.] en [Q.] te vrezen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw oudste dochter; de geboorteakte van uw jongste dochter; de overlijdensakte van uw schoonbroer [K.]; twee attesten ter staving van de politieke activiteiten van uw schoonvader, van het overlijden van zijn zoon en van een door hem ontvangen bedreiging door een zekere [H. K.]; en enkele internetartikelen over bloedwraak in Albanië.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw toenmalige vluchtmotieven verband hielden met de Vluchtelingenconventie en dat er voor u in Albanië geen afdoende beschermingsmogelijkheden waren.

Betreffende de motieven die u bij uw tweede asielaanvraag aanhaalde, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft daadwerkelijk in een bloedvete met de familie [S.] verwickeld te zijn. Vooreerst is het totaal onaannemelijk dat u pas na uw eerste asielaanvraag in België vernomen zou hebben dat de familie van uw partner reeds sinds 1997 in een bloedvete met de familie

[S.] verwickeld was. Nochtans kenden jullie elkaar reeds ongeveer een jaar vooraleer u een eerste keer in 2005 naar België kwam (CGVS 2e -AA, p. 3-6). Uw beweerde onwetendheid betreffende de betrokkenheid van uw partner in een bloedvete is echter moeilijk met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie in overeenstemming te brengen. Hieruit blijkt dat een bloedvete een gigantische impact op het dagelijkse leven van de mogelijke doelwitten ervan heeft. Gezien mogelijke doelwitten niet in hun eigen woning gedood mogen worden, zien ze zich genooddakt voortdurend opgesloten thuis te leven. Gelet op deze enorme impact is het geenszins geloofwaardig dat, indien uw partner werkelijk in een bloedvete verwickeld was, u voor uw komst naar België hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn. Dit gegeven op zich ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bloedvete. Dat u de betrokkenheid van uw partner bij een bloedwraak geenszins aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat uw partner na jullie terugkeer uit België normaal kon gaan werken als security in het casino van Tirana en dat hij tot heel recent u af en toe kwam bezoeken in België en daarna naar Albanië terugging (CGVS 2e AA, p. 4). Zijn houding, en meerbepaald zijn terugkeer naar Albanië ondanks dat hij één van de voornaamste doelwitten van een bloedvete zou zijn, is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts sloop er een voorname tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen betreffende de bloedvete met de [S.'s]. Waar u aanvankelijk zei dat u geen informatie had betreffende mogelijke verzoeningspogingen, zei u even later dat u wist dat er geen verzoeningspogingen plaatsgevonden hadden. Hiermee geconfronteerd, gaf u de weinig afdoende uitleg dat, gezien u geen informatie had betreffende deze verzoeningspogingen, er ook geen verzoeningspogingen hadden plaatsgevonden (CGVS 2e AA, p. 8-9).

Dat de door u aangehaalde bloedvete niet aannemelijk is, blijkt tevens uit uw houding. Hoewel u reeds in december 2010 naar België kwam wachtte u tot 29 augustus 2013 af alvorens een asielaanvraag in te dienen. Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat u Albanië omwille van uw problemen (i.e. de bloedvete) had verlaten (CGVS 2e AA, p. 2). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u met uw biometrisch paspoort visumvrij had gereisd en dat u dacht dat u in het bezit van een dergelijk paspoort geen asielaanvraag mocht indienen (CGVS 2e AA, p. 2), houdt geen steek. Dat u bijna drie jaar afwachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de ernst van de door u beweerde vrees ten aanzien van de [S.'s].

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u aangehaalde bloedvete geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan het schietincident waarvan u en uw familie het slachtoffer geworden zouden zijn. Overigens kon u dit incident zelfs niet eens in de tijd situeren, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder aantast. Zo kon u niet eens zeggen of dit eerder in het begin na uw terugkeer uit België, i.e. in 2007, of eerder kort voor uw vertrek naar België, i.e. in 2010, gebeurde (CGVS 2e AA, p. 5).

De overige problemen die u bij uw tweede asielaanvraag aan kaartte betreffen blote beweringen en hypothesen. U verklaarde dat u [E.], [X.], [A.] en [Q.] vreesde omdat uw partner u had gezegd dat hij door hen gezocht werd (CGVS 2e AA, p. 7). In augustus 2013 vernam u dat de Albanese autoriteiten uw partner zochten. Hieruit leidde u af dat hij iets op zijn kerfstok had. Mogelijks was hij betrokken bij een (roof)moord of bij de aanslag op [G. G.] tijdens de parlementsverkiezingen van 2013 (CGVS 2e AA, p. 6-9). U vreesde dat u en/of uw dochters in deze context het slachtoffer konden worden van wraak (CGVS 2e AA, p. 6-9). U had echter geen enkele concrete aanwijzing dat u en/of uw dochters hiervan het slachtoffer zouden kunnen worden (CGVS 2e AA, p. 8).

Zelfs al zou uw vrees in dit verband aannemelijk zijn, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de (hypothetische) problemen waarvan u en/of uw dochters mogelijks het slachtoffer zouden kunnen worden gelinkt kunnen worden aan het fenomeen bloedwraak *stricto sensu*, zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de zeer strikte definitie van bloedwraak die het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) hanteert sinds het in 2006 slachtoffers van bloedwraak (gjakmarrja) als een "sociale groep" begon te beschouwen en bijgevolg oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteerde. In deze definitie verwijst het UNHCR uitdrukkelijk naar de door de Kanun voorgeschreven principes van de klassieke vendetta. Volgens het UNHCR kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun

familie of hun clan met bloed te herstellen. Dankzij dit publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. Door deze strikte definitie van bloedwraak te hanteren sluit het UNHCR alle nieuwe vormen van wraak, de zogenaamde 'moderne' bloedwraken en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en worden deze dan ook enkel beschouwd als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Alle vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Gezien vrouwen en kinderen volgens de Kanun expliciet uitgesloten zijn van bloedwraak, kunnen de mogelijke conflicten waarin u en/of uw dochters dreigden betrokken te geraken dan ook niet als traditionele bloedvetes beschouwd worden.

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u geen vertrouwen had in de Albanese politie omdat ze u eerder bij het schietincident niet had kunnen helpen (CGVS 2e AA, p. 8). Gezien u het schietincident niet aannemelijk gemaakt heeft, zoals hierboven reeds gebleken is, heeft u evenmin een eventueel gebrekkig optreden van de politie aannemelijk gemaakt. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De aangeboren medische problemen van uw jongste dochter (CGVS 2e AA, p. 9) houden geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier niet ter discussie. Ook aan het overlijden van uw schoonbroer wordt niet getwijfeld. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hieruit een bloedvete is gevloeid. Aan de (politieke) problemen van uw schoonvader, zoals blijkt uit de handgeschreven brief, wordt ook niet meteen getwijfeld. Hieruit blijkt hoogstens dat hij in het kader van zijn politieke activiteiten bedreigingen van politieke tegenstanders en van een zeker [H. K.] ontving, niet meer. Ook hieruit blijkt echter geenszins dat u en/of uw partner in een bloedvete zijn betrokken. De algemene internetartikelen hebben op u persoonlijk geen toepassing. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt slachtoffer te zullen worden van een bloedvete. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep kan doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen in uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Aangezien de Wet betreffende de motivering van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

[...]

Art. 3.

[...]";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

[...]

Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bestreden beslissing weigert de inoverwegingname van de asielaanvraag toe te staan.

Wanneer men de bestreden beslissing beschouwt, schendt verwerende partij dit artikel manifest.

De verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen.

Dit artikel stelt, dat als vluchteling wordt beschouwd:

[...]

Minstens voldoet verzoekende partij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980:

[...]

Gewacht die de wettelijke basis van deze beslissing artikel 57/6/2 is;

Dat uit hoofde van dit artikel de tegenpartij onderzocht moet of de nieuwe elementen die door de verzoekster worden gebracht, zijn " (...) nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. (...) "

De bevoegdheid die artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aan de tegenpartij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.*

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van CGVS beperkt zich in het kader van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken of niet.

Dat deze beslissing betreffende de inhoud van de zaak wordt gemotiveerd;

Dat het aan CGVS wordt gevraagd om te onderzoeken of de nieuwe elementen geschikt zijn om de constatering van de vorige asielaanvraag te laten omgooien;

Dat door zich over de nieuwe feiten aan de basis van het asielverzoek uit te spreken, de tegenpartij machtsoverschrijding verricht;

Dat door de beslissing betreffende de inhoud van het dossier te motiveren, de tegenpartij aan de verzoekende partij een beroep in volle macht bij Uw Raad laat verliezen;

Dat immers, het beroep elementen bevat die het onderwerp van een volle macht beroep zouden moeten zijn;

Dat immers, de beslissing de vrees betwist omdat, volgens haar, „vrouwen in kinderen volgens van Kanun expliciet uitgesloten zijn Van bloedwraak“;

Dat bovendien, de tegenpartij eveneens motiveert op het feit dat de tegenpartij had kunnen bewijzen dat de Albanese overheid niet of kan willen niet een bescherming aanbieden aan de verzoekster;

Dat op zich, deze vragen die door de bestreden beslissing worden opgesteld, vraagstukken van bodem en niet alleen over de elementen nieuwe die "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4"

Aangezien dat de verzoekende partij elementen heeft neergelegd die het mogelijk maken om de aandacht te vestigen op de volgende feiten;

Dat de familie van partner van Mevrouw [S.], Mijnheer [T.], van enorme zorgen met een andere familie heeft;

Dat de broer van Mijnheer [T.] door deze familie werd vermoord;

Dat het Mijnheer en zijn zus aan de dood van de moordenaar zouden gemengd worden;

*Dat de zus van de moordenaar is komen voorkomen (zoals de kanun het wil) Mevrouw [S.], een dag waarop zijn echtgenoot niet naar huis was, dat als zij weggingen, zij door hen gingen gedood worden;
Dat voorts, de verzoening nog niet is uitgesproken;*

Dat voorts, de verzoekster eveneens heeft verteld dat een nieuwe reden van vrees bestond;

Dat immers, partners van de verzoekende partij, Mijnheer [T.], de lijfwacht van [M. F.], democratische kandidaat was die in een aanval tegen verschillende kandidaten werd verwond;

Dat een van de kandidaat zelfs werd gedood;

Dat de partner van de verzoekende partij derhalve wordt verenigd aan Mijnheer [M. F.] door de huidige en zijn leven bedreigt was;

Dat gezien de verzoekende partij een lid van zijn familie is, zij met hem wordt geassimileerd;

Dat dit aspect van haar asielverzoek nieuw was;

Dat nieuwe elementen door de verzoekende partij werden gebracht;

Dat de beslissing hoofdzakelijk ten aanzien van bloedwraak wordt gemotiveerd;

Dat wat de andere gebeurtenis betreft, het bestreden besluit meer bondig is;

Dat de combinatie van beide elementen de verzoekende partij toelaten om redenen te hebben om in geval van terugkeer in haar geboorteland te vrezen;

Aangezien dat voorts, de tegenpartij een hele bewijsvoering ontwikkelt die betreffende de inhoud van de zaak is gebaseerd;

Dat volgens de tegenpartij, „vrouwen in kinderen volgens van Kanun expliciet uitgesloten zijn Van bloedwraak”;

Dat hebbend een verhaal in nietigverklaring tegen de huidige bestreden beslissing, de verzoekster in de onmogelijkheid om naar voren te brengen documenten is die deze incorrecte bewering betwisten;

Dat voorts, de verzoekster, op het moment van haar hoorzitting, een internetartikel heeft afgegeven, getiteld „ Vendetta en Albanie: Crimes et châtiments d'un autre temps" uitgescheven op 15/02/2013 door Mevr. Lucile Marbeau [L. Marbeau, « Vendetta en Albanie: Crimes et châtiments d'un autre temps », 15/02/2013, in http://www.regard-est.com/home/breve_contenu.php?id=1381];

Dat in dit artikel is het mogelijk te beseffen dat de principes van de "traditionnele bloedwraak" hebben veranderd en dat het bestaat een "moderne bloedwraak" waarvan de vrouw en soms de kinderen wordt gevisieerd aangezien het is geschreven dat "La chute du régime en 1991 s'est accompagnée d'une résurgence de la gjakmarria qui avait quasiment disparu. Pour A.Marashi, ce retour à la tradition reflète

à la fois l'enracinement profond du Kanun dans la mentalité des montagnards et l'effondrement de l'État: «On retourne dans la mentalité d'auto- gouvernance par le Kanun, mais sans plus le connaître. Il n'existe plus de garant de son application comme autrefois et la vengeance prend la première place. Nous sommes dans une forme d'anarchie de droit». La gjakmarria a en effet resurgi de façon nettement plus violente. Désormais, même les femmes et les enfants sont pris pour cible, ce qui est contraire au code. La société albanaise est sous le choc. Dans ce contexte, le Comité National de Réconciliation cherche à faire respecter les anciennes règles. «Notre travail est de rappeler le code, aujourd'hui déformé. Nous œuvrons ainsi à libérer les femmes et les enfants reclus. qui ne sont pas concernés par la gjakmarria», explique son président Gjin Marku, descendant d'une longue lignée de «médiateurs» spécialistes du Kanun. «Nous rappelons aussi que le Kanun indique qu'il est un plus grand honneur de pardonner que de tuer». »

Dat door dit artikel, de verzoekster wilde uitwijzen dat, ondanks de regels voor Kanun, deze niet worden geëerbiedigd;

Dat de verzoekende partij een reëel risico zou lopen op ernstige schade;

Aangezien dat in een gelijksoortige Zaak, de Franstalige Kamer van Uw Raad heeft beslist de beschermingsstatus toe te kennen aan een asielaanvrager die wordt door een bloed wraak bedreigend (CCE (103 498), 27 mei 2013);

Dat even als uw Raad de bloedwraak niet accrediteerde in het bovenvermelde arrest, er ernstige redenen bestond om te geloven dat de verzoekende partij een ernstige schade zou lopen;

Dat het gaat om een goede bewijs van een vervolging van de autoriteit van zijn land van herkomst;

Dat hoewel het blijkt dat dit element van de verzoekende partij werd gekend, het noodzakelijk is dat dit element door de commissariaat-generaal wordt onderzocht;

Dat het om een element gaat dat het mogelijk maakt om redelijkerwijs te geloven dat in geval van terugkeer naar Albanië, de verzoekende partij de foltering en/of onmenselijke en verendere behandelingen zou ondergaan;

Dat de verzoekende partij eraan herinnert dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende keer opnieuw bevestigd zijn gehechtheid aan deze bescherming die, volgens haar, (...) consacre l'une des valeurs fondamentales des société démocratiques » en toevoegt dat « même dans les circonstances les plus difficiles (...) la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions (...)

Geen enkele omstandigheid is niet dus geschikt om de Staat van dit verbod los te knopen: hij zou noch de oefening ervan kunnen beperken noch van afwijken. Dat is de afspiegeling van een objectiviteit inherent aan de fundamentele rechten: de personen bezitten ze in redenen van de waardigheid die aan de menselijke persoon, ongeacht de handelingen wordt vastgemaakt, die zij hebben begaan. Het is de eer en de kracht van de mensenrechten om degenen zelfs te beschermen die ze geenszins minder - zien - hebben geëerbiedigd. „

Dat al deze elementen een begin van bewijs kunnen zijn dat er goed een vrees in zijn hoofd bestaat om in de zin van het Verdrag van Geneve vervolgd te worden

Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is; [...]”.

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar meervoudige asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt op uitvoerige wijze toegelicht op basis van welke vaststellingen de commissaris-generaal tot dit besluit is gekomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster, die aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
[...]*”

In de parlementaire voorbereiding wordt deze bevoegdheid als volgt toegelicht:

“Bij het al dan niet in overweging nemen maakt de Commissaris-generaal gebruik van een norm die overgenomen is uit artikel 32.4 van Richtlijn 2005/85/EG, en die dus enkel geïnterpreteerd kan worden door het Hof van Justitie van de Europese Unie. De Commissaris-generaal toetst conform deze norm of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn, of door de asielzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk vergroten dat de asielzoeker voor internationale bescherming – hetzij de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus – in aanmerking komt. Enkel indien de nieuwe elementen, daar inbegrepen verklaringen, documenten of enig ander bewijsstuk dat ter ondersteuning van een meervoudige asielaanvraag wordt bijgebracht, aan deze voorwaarde voldoen, wordt de aanvraag verder onderzocht. De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.

Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of wanneer de asielzoeker

pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd; slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken; een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd; louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De niet-inoverwegingname omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een volgend asielverzoek wordt ingediend zal niet automatisch tot gevolg hebben dat dergelijke aanvraag niet in overweging wordt genomen.” (Parl. St. Kamer 2012-2013, nr. 2555/1, p. 22-24).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekster aangaande de redenen dat zij een meervoudige asielaanvraag heeft ingediend en de door haar voorgelegde stukken.

Verzoekster voerde als nieuw element ter staving van haar meervoudige asielaanvraag allereerst aan dat zij, via haar partner en diens familie, is verwickeld in een bloedvete in Albanië. Verweerder motiveert in dit verband dat verzoekster deze bloedvete niet aannemelijk heeft gemaakt en dat aldus dit gegeven niet wordt weerhouden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt hiertoe dat het totaal onaannemelijk is dat verzoekster, die haar partner reeds kende voordat zij de eerste maal naar België kwam, pas na haar eerste asielaanvraag in België kennis zou hebben genomen van de bloedvete waarin haar partner en diens familie sinds 1997 zouden zijn verwickeld. Tevens wijst de commissaris-generaal op de verklaringen van verzoekster in het kader van haar tweede asielprocedure dat haar partner na hun terugkeer uit België terug normaal kon gaan werken als ‘security’ in het casino van Tirana en tot heel recent op en af reisde tussen België en Albanië. De commissaris-generaal stelt ook een voorname tegenstrijdigheid vast in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster, waar zij eerst stelde geen informatie te hebben betreffende mogelijke verzoeningspogingen en later zei dat zij wist dat er geen verzoeningspogingen hadden plaatsgevonden. Verder merkt de Commissaris-generaal op dat de houding van verzoekster niet verenigbaar is met de door haar voorgehouden bloedvete, nu zij reeds in december 2010 naar België kwam doch wachtte tot 29 augustus 2013 om een nieuwe asielaanvraag in te dienen terwijl zij voorhoudt Albanië opnieuw te hebben verlaten omwille van de ingeroepen bloedvete. Verzoekster gaat in de uiteenzetting van haar middel niet in op deze concrete motivering in de bestreden beslissing waarom de ingeroepen bloedvete niet wordt weerhouden als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Zij beperkt er zich in wezen toe haar nieuwe asielmotieven te herhalen, doch toont aldus niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

In het kader van haar tweede asielaanvraag beriep verzoekster zich verder nog op problemen die haar partner zou kennen met bepaalde personen in Albanië doch waarvan zij de aard en oorzaak niet kende en op het gegeven dat haar partner bij de parlementsverkiezingen van juni 2013 werkte als ‘security’ voor een kandidaat van de Democratische Partij die betrokken raakte in een schietincident waarbij een persoon het leven liet. Zij maakte er hierbij melding van dat zij in België vernam dat haar partner zou worden gezocht door de Albanese autoriteiten, doch gaf aan niet te weten waarom. Verzoekster uitte de vrees dat zij en haar kinderen het slachtoffer zouden kunnen worden van wraak voor iets dat haar partner had gedaan. De commissaris-generaal weerhoudt in de bestreden beslissing deze elementen niet als nieuw, op grond dat het hier blote beweringen en hypothesen betreft en verzoekster geen enkele concrete aanwijzing heeft dat zij en haar kinderen het slachtoffer zouden kunnen worden van wraak. Ook hier toont verzoekster het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan. Het enkele gegeven dat deze motivering meer ‘bondig’ is dan de motivering betreffende de ingeroepen bloedvete, is niet van aard dat hiermee de motivering op dit punt in de bestreden beslissing kan worden weerlegd.

Verzoekster voert aan dat verweerder door voormelde motiveringen de hem in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft overschreden. Zij betoogt dat in de bestreden beslissing over *“de inhoud van de zaak wordt gemotiveerd”* en dat de commissaris-generaal *“door zich over de nieuwe feiten aan de basis van het asielverzoek uit te spreken [...] machtsoverschrijding verricht”*. Tevens geeft zij aan dat haar aldus een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad wordt ontnomen. Enige bevoegdheidsoverschrijding kan evenwel niet worden vastgesteld. De Raad wijst erop dat de wetgever, in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal bij een meervoudige asielaanvraag een bevoegdheid heeft toegekend om na te gaan of de nieuw ingeroepen elementen, of andere nieuwe elementen, *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Uit de parlementaire voorbereidingen bij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet – zoals hierboven weergegeven – blijkt zo ook duidelijk dat de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat de commissaris-generaal deze bevoegdheid kan aanwenden om een gegeven niet als nieuw element in de zin van voormelde wetsbepaling te weerhouden *“wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn”*. De wetgever stelde ook uitdrukkelijk voorop dat *“[d]e niet-inoverwegingname een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag [omvat]”*. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal de hem in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft overschreden door de nieuw afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken niet te weerhouden als nieuwe elementen gelet op voormelde motiveringen waarbij tot de ongeloofwaardigheid van de ingeroepen bloedvete wordt besloten en waarbij wordt geoordeeld dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en hypothesen wat de overige ingeroepen problemen betreft.

Verzoekster uit nog kritiek op de bijkomende motiveringen die de commissaris-generaal gaf voor het geval verzoekster de door haar ingeroepen vrees alsnog aannemelijk zou hebben gemaakt, *quod non*, en die inhouden dat enerzijds enkel bloedwraak *stricto sensu* zoals beschreven door de Kanun van Lekë Dukagjini – waarbij vrouwen en kinderen expliciet uitgesloten zijn van bloedwraak – ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en anderzijds de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt hierbij opnieuw dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden. Verder verwijst zij naar een internetartikel waarin onder meer wordt geduid dat bij de *‘moderne bloedwraken’* ook vrouwen en kinderen worden gevisieerd. De Raad benadrukt evenwel dat deze motiveringen bijkomende, overtollige motiveringen betreffen en dat een kritiek op deze motiveringen niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zolang verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal ten onrechte vaststelde dat aan de door verzoekster ingeroepen bloedvete *“geen enkel geloof kan worden gehecht”* en de overige problemen evenmin aannemelijk worden gemaakt en dat deze gegevens aldus niet kunnen worden weerhouden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster blijkt op dit punt evenwel in gebreke.

Nu de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekster noch enige bloedvete noch enige vrees voor wraak omwille van de activiteiten van haar partner aannemelijk heeft gemaakt, kan ook niet worden ingezien dat deze elementen samen genomen alsnog zouden aantonen dat er sprake is van elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. *In casu* werd immers geen geloof gehecht aan de door verzoekster ingeroepen bloedvete.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Enige machtsoverschrijding blijkt evenmin.

2.2.3. De Raad kan verder slechts opmerken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus kan worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat er bij de meervoudige asielaanvraag geen sprake is van nieuwe gegevens in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, kan geen schending van deze wetsbepalingen worden vastgesteld, laat staan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.2.4. In zoverre verzoekster zich tevens beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad allereerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, zodat in het kader van de huidige vordering de schending van deze verdragsbepaling niet dienstig kan worden aangebracht. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat, wat artikel 3 van het EVRM betreft, verzoekster zich bedient van de elementen zoals opgeworpen bij haar tweede asielaanvraag die door de commissaris-generaal evenwel niet werden aangenomen, om deze opgeworpen schending te verduidelijken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens dewelke wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht, kan evenmin worden aangenomen dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS